

ஒழுக்கவியல் நியாயித்தல் :
விஞ்ஞான நியாயித்தலுடனான
ஓர் அறிவாராய்சியல் நோக்கு

Journal of Social Review
Volume 3 (2)
December 2014
Department of
Social Sciences

ETHICAL REASONING: AN EPISTEMOLOGICAL VIEW WITH SCIENTIFIC REASONING

M.L. Issadeen

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இவ்வாய்வு பொதுவாக ஒழுக்கவியலில் உள்ளவைகளை நியாயிப்பது பற்றிய பிரச்சனைகளை பற்றி ஆராய்கிறது. மேலும் இது ஒழுக்கவியல் ஆராய்கின்ற விடயங்களின் விசேட இயல்பினையும், பரிமாணங்களையும் தெளிவுபடுத்துகின்ற அதேநேரம் விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறையின் அடிப்படைகளையும் ஆராய்ந்து ஒழுக்கவியலில் உள்ளவைகளை நியாயிப்பதற்கு விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறை ஏற்புடையதன்று என வாதிக்கின்றது. விஞ்ஞானம் ஆராய்கிற இயற்கை நிகழ்ச்சி சம்பவங்களிலிருந்து ஒழுக்கவியல் ஆராய்கின்ற விடயங்களின் தன்மைகள் வேறுபட்டிருப்பதால் அதனை நியாயிப்பதற்கு ஒரு விசேட முறை அவசியமாகும் என்பதை இவ்வாய்வு உணர்த்துவதோடு, அதன் சாத்தியப்பாட்டினை இமாமனுவல் காண்ட்டினது சிந்தனையின் துணை கொண்டு ஆராய்கிறது.

அறிமுகம்

ஒழுக்கம்சார் சம்பவமொன்றினுள் மனித நடத்தை அல்லது செயற்பாடு, சமூக இசைவு (பொருத்தம்), மனித இலட்சியம் என்ற மூன்று அம்சங்கள் மிகவும் அடிப்படையானவை. இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று கருத்தில் கொள்ளப்படாது அறவியல் ஆய்வு இடம்பெறுமாயின் அது அறவியலின் உண்மையான இயல்பை சிதைத்துவிடும். இதனால் இத்துறையிலுள்ளவற்றை நியாயிப்பதற்கு மிகப் பொருத்தமான நியாயித்தல் முறையொன்று அவசியமாகிறது. அதற்கு விஞ்ஞான விடயங்களிற்கு பயன்படுகின்ற நியாயித்தல் முறை போதுமானதன்று.

குறிப்பாக விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறை அறவியலின் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒன்றாகிய மனித இலட்சியப் பகுதியை உள்ளடக்கிக் கொள்ள ஆற்றல் அற்றது.

ஆகவே அறவியலின் இயல்பு சிதையா வண்ணம் அதனை நியாயிப்பதற்கு ஏற்றதொரு நியாயித்தல் முறை ஒன்று விருத்தி செய்யப்படுவது இன்றியமையாதது. இது தானே விளங்கும் அறிவின் எல்லைவரை சென்று நியாயித்தலைக் கைக்கொள்ளக் கூடிய இயலுமையைப் பெற்ற ஒரு முறையாக அமைய வேண்டும்.

இதற்கு இமானுவல் காண்டின் சிந்தனைகளை உதவிக்கு கொள்ள முடியும்.

ஒழுக்கவியல்

ஒழுக்கவியல் என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் 'Ethics' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படுகிறது. Ethics என்ற இவ்வாங்கிலச் சொல் 'Ethos' என்ற கிரேக்க சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும். இச் சொல்லின் நேரடி அர்த்தம் வழக்கம், மரபு, பழகிப்போன நடத்தை எனக் குறிக்கப்படுகிறது. பின்னர் இது சீலம் என்பதாக அர்த்தம் கொண்டது. இது போன்று ஒழுக்கவியலுடன் மிகவும் தொடர்புடைய இன்னுமொரு சொல்லாகிய 'Moral' என்ற ஆங்கிலச் சொல் இலத்தீன் மொழியில் உள்ள 'Mores' என்ற சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும். இச்சொல்லும் பழக்கம், வழக்கம் என்ற அர்த்தத்தினையே பெறுகிறது. 'வழக்கம்' என்ற இச்சொல் வெறும் வழமையான செயற்பாடுகளைக் குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக அது ஒரு பரந்துபட்ட அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அது சமூகத்தால், குழுக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடத்தை வழியைக் கொண்டது என்று கருதப்படலாம். இன்று இவ்வாற்றைப் பிரயோகம் மிகவும் சிக்கலான, உயர்ந்த வாழ்க்கைக் கோலத்துடன் தொடர்புபட்டதாக அமைகிறது.

ஒழுக்கம் பற்றிய ஆய்வானது மனித ஒழுக்கத்தை மையப்படுத்தியது. இவ்வாய்வுத் துறை மனிதனின் ஒழுக்கம், ஒழுக்கத்தோடு தொடர்பான பல்வேறு நடத்தைகள் மற்றும் அவை பற்றிய கோட்பாடுகள் பற்றி ஆராய்கிறது. இதனால் ஒழுக்கவியலை 'மனித ஒழுக்கம் பற்றி ஆய்வு செய்யும் இயல்' என ஓரளவு வரையறுக்கலாம்.

ஒழுக்கவியல் பற்றி ஆராயப்படுகின்ற வற்றுள் குறிப்பாக தற்கால ஆய்வுகளில் 'ஒழுக்கவியலை விஞ்ஞான விடயமாக ஆய்வு செய்கின்ற போக்கு' பிரபலமானதும் அறிஞர்களைக் கவருவதுமாகும். இதில் கைதேர்ந்தவர்கள் அறிவியலின் அனைத்து வழிகளாலும் ஒழுக்கவியலை வரையறுக்க முயற்சி செய்கின்றனர். இருப்பினும் ஒழுக்கவியலை ஒரு விஞ்ஞான விடயம் போன்று

சீரிய நெறிமுறையில் வரையறுக்க முடியாதிருப்பதை அவர்களுடைய ஆய்வுகள் வெளிக்காட்டுகின்றன. ஏனெனில் இவர்கள் ஒழுக்கவியலை ஆய்வு செய்யக்கையாளும் வழிமுறை பெரும்பாலும் விஞ்ஞான முறையாக இருப்பதே இதற்குக் காரணம் எனலாம். ஒழுக்கம் மனித நடத்தையில் பிரதிபலிப்பதைக் கொண்டு, மனித நடத்தை ஆராயும் ஏனைய துறைகளைப் போன்று ஒழுக்கவியலில் உள்ளவற்றை ஒரு புறவய விஞ்ஞானமாக ஆய்வு செய்யும் போக்கு ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இவ்வகையான ஆய்வு சமுதாயத்தில் வாழும் மனிதர்களின் நடத்தையைப்பற்றி ஆராயும் ஒருவகை விஞ்ஞானமாக ஒழுக்கவியலை எடுத்துக் கொள்கின்றது. அதாவது இது மேல்வரம்பிட்ட விஞ்ஞானமாகக் (Normative science) கொள்ளப்படுகின்றது.

தற்காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிற பகுப்பாய்வு மெய்யியல் மரபினரின் பார்வையில் ஒழுக்கவியல் என்பது ஒழுக்க எண்ணக்கருக்களினதும், தீர்ப்புக்களினதும் அளவையியல் தராதரம் பற்றியதாக அமைகிறது.

ஒழுக்கம் போதனையில் பயன்படுத்தப்படும் எண்ணக்கருக்களின் பகுப்பாய்வே ஒழுக்க மெய்யியலாளரின் அக்கறைக்குரியது. 'செய்யப்பட வேண்டியதெது' என்பது பற்றிய சொல்லாடலில் ஒழுக்கம் போதனையாளர் எதனைச் செய்கின்றனரெனக் கணிப்பிட முயலுவதே மெய்யியலாளரின் கவனத்திற்குரியவையாகும். ஒழுக்கத் தீர்மானங்கள் கண்டுபிடிப்புக்களா? அல்லவா?, எத்தகைய மாற்றத்திற்கும் உள்ளாக்காமல் ஒரு ஒழுக்கத் தீர்மானத்தை ஒழுக்கவியல்சார் நேர்வுக் கூற்றாக மாற்றலாமா?, உணர்ச்சியை அல்லது நியாயத்தை இலக்காகக் கொண்டா ஒழுக்கத் தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்படுகிறது?, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒழுக்கச் சொல்லாடலின் தாற்பரியம் யாது?, என்பனவே தற்கால ஒழுக்க மெய்யியலின் அக்கறைக்குரிய விடயமாக இருக்கிறது.

(சோ.கிருஷ்ணராஜா, 2000:8)

இவர்களுடைய சிந்தனைகளை உற்று நோக்குகிறபோதும், இவற்றுக்கூடாக செய்ய முற்பட்டவற்றை பார்க்கிறபோதும் அவை அவர்களுடைய விஞ்ஞான உளப் பாங்கைக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றன.

இவ்வாறு ஒழுக்கவியல் ஆய்வுகள் மெய்யியல் வரலாற்றில் விஞ்ஞான உளப் பாங்குடனான பார்வையினையே அதிகம் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வொழுக்கவியல் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் பெரிதும் பார்க்கப்படாத ஆனால் பார்க்க வேண்டிய சில தளங்களும் உண்டு. தொன்று தொட்டு சில அறிஞர்களால் பேசப்பட்ட சில விடயங்கள் இன்றைய சில மெய்யியலாளர்களின் பார்வைக்குரியதாகி உள்ளது. இதனால் மேலைத்தேய மெய்யியல் பாரம்பரியம் முழுவதும் மீள்வாசிப்புக்குட்பட வேண்டிய சூழல் உருவாகி வருகிறது. இதற்கு அறிவியலில் குவாண்டம் கொள்கை ஏற்படுத்திய தாக்கமும் ஒன்றாகும்.

ஒழுக்கவியல் தொடர்பான இம்மானுவல் காண்டின் ஆய்வுகள் முக்கியமானதாகும். ஒழுக்கவியலுக்கான இவருடைய அணுகு முறை குறிப்பிடத்தக்க முறையியல் ஒன்றினை மெய்யியலுக்குத் தந்துள்ளது மட்டுமன்றி இவர் சாதாரண விஞ்ஞானத்தால் பாதிக்கப்படாத வகையில் ஒழுக்கவியலை ஆராய்ந்துள்ளார். இதனை ஒத்த வகையிலான நிலைப்பாடு கீழைத்தேய சிந்தனை மரபுகளில் காணப்பட்டாலும் அவை காண்ட் கொண்டதைப் போன்று அத்துணை சிறப்பான மொழி வடிவமைப்பினை காண்டிருப்பவை அல்ல.

காண்ட் ஒழுக்கவியலில் உள்ளதை சரியான முறையில் நியாயிப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும், அறிவாராய்ச்சியியல் சார்ந்த ஆழமான விமர்சனப் பகுப்பாய்வுவான்றினை நிகழ்த்தினார். இவர் அறிவாற்றலின் இயல்பு, வரம்பு, மூலங்கள் போன்றவற்றை தெளிவாக வரையறை செய்தார். இன்று இவருடைய அறிவாராய்ச்சியியல் சார்ந்த பார்வையை ஏற்றுக் கொண்டாலும், ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஒழுக்கவியல் தொடர்பாக இவர் கொண்ட

நிலைப்பாடும், முறையும், அதனை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஆதாரமாக அமைகிறது.

நியாயித்தல்

இங்கு நியாயித்தல் என்பது -Reasoning என்ற ஆங்கிலப் பதத்திற்குரிய கருத்தாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நியாயித்தலானது சுவாதீனமான மனிதனுக்குரிய ஒன்றாகும். இது மனிதனுக்கு இயல்பாயுள்ள பகுத்தறிவின் தேவையுமாகும். பொதுவாக மனிதன் எந்த ஒரு விடயத்தையும் தனது அறிவாற்றல் கொண்டு நியாயிக்கும் திறன் படைத்தவனாகக் காணப்படுகிறான். நியாயித்தல் என்பது எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விடயம் எந்தவித முரண்பாடுமின்றி அறிவுத் தொகுதியுடன் செம்மையாகப் பொருந்துகின்றனவா என்பதை பல வழி முறையூடாகப் பொருத்திப்பார்த்து புரிந்து கொள்வதாகும். எனவே நியாயித்தல் என்பதை அறிவுத் தொகுதியுடன் பொருந்துகிறவகையில் ஒன்றைப் புரிந்துகொள்ள எடுக்கின்ற முயற்சியாகும். எனச் சுருக்கமாக வரையறுக்கலாம். மனிதனுக்கு வேண்டப்படுகிற இப்புரிந்துகொள்ளலானது அவன் பல முடிவுகளைப் பெறுவதற்கு ஏதுவாக அமைவதுடன், இம்முடிவுகள் அவனுக்கு பல்வேறு வழிகளில் உதவுவதுமாகும். இந்த வகையில் அவன் சில நியாயித்தல் வழிமுறைகளை நெறிப்படுத்தியுள்ளான்.

பொதுவாக இந்நியாயித்தல் முறையினை நாம் விஞ்ஞான விடயங்களில் மிகத் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளலாம். மனிதன் நெறிப்படுத்தியுள்ள நியாயித்தல் முறைகளுள் விஞ்ஞான முறையியல் சார்ந்தவை மிக நுட்பமாக வரையறுக்கப்பட்டு காணப்படுகிறது. விஞ்ஞானி இயற்கை நிகழ்ச்சி, சம்பவங்கள் தொடர்பாக ஆழ்ந்துணர்வதனால் பெறும் விடயங்களை மிகவும் நுட்பமான முறையில் நிறுவுவதற்கு இது துணை செய்வதாகும். விஞ்ஞான முறை சார்ந்த நியாயித்தல் நெறிமுறையானது விஞ்ஞான விடயங்களுக்கு மிகவும் சரியாகப் பொருந்துவனவாகும். ஒருவிடயம் விஞ்ஞான நியாயித்தல் நெறிமுறையூடேதான் அது திருப்தியான விஞ்ஞான விடயமாகிறது,

மனிதன் வகுத்துக் கொண்ட நியாயித்தல் நெறிமுறைகளுள் விஞ்ஞான நியாயித்தல் நெறிமுறையே அதன் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யுமளவில் நுட்பமாக வரையறுக்கப் பட்டதும், பொருத்தப்பாடு பெற்றதுமாகும். இதன் பிரதிபலனை இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் கண்டு கொள்ளலாம்.

இன்று விஞ்ஞான நியாயித்தல் நெறிமுறைகளை பயன்படுத்தக்கூடிய அனைத்துத் துறைகளையும் விஞ்ஞானமாகப் பார்க்கின்ற மரபு பெரிதும் வளர்ச்சி அடைந்திருக்கின்றது. அனைத்துத் துறைகளிலும் இந்நியாயித்தல் முறைகளைப் பொருத்திப் பார்ப்பதற்கு அறிஞர்கள் முயற்சி செய்கின்றனர். இதன் பலனாக பல்வேறு விஞ்ஞான வகைகள் தோன்றியுள்ளன. இவைகள் நுணுக்கமான பிரிப்பு முறைகளின் அடிப்படையில் இயற்கை விஞ்ஞான வகையினதாக, சமூக விஞ்ஞான வகையினதாக பிரித்து நோக்கப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன. இவற்றில் இயற்கை விஞ்ஞானத்திற்கே இந்நியாயித்தல் நெறிமுறையானது செம்மையாகப் பொருந்துகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

விஞ்ஞான நியாயித்தல் நெறிமுறையை உயிர்ப்பிக்கும் பிரதான இரு துறைகளாக அளவையியலும் கணிதமும் காணப்படுகின்றது. விஞ்ஞானிகளின் நியாயிக்கும் குறிக்கோள் இவ்விரண்டு துறைகளாலும் நிறைவேறுகிறது. அளவையியலைப் பொறுத்தவரை உய்த்தறி முறையும், தொகுத்தறி முறையும் இத்தொழிற்பாட்டில் பங்கு பெறுகிறது. அதே போல கணிதவியலும் பல்வேறு வழிகளில் நியாயித்தலுக்கு துணைபோகின்றது. ஒரு விஞ்ஞானி தனது குறிக்கோளை அடையும் வரை இவற்றின் தொழிற்பாடு நீடிக்கிறது.

உய்த்தறிமுறைக்கு முற்கோளாக பொது உண்மைகளாகிய வெளிப்படை உண்மைகள் அமைகின்றன. இதன் அடிப்படையிலேயே பல தனிப்பட்ட உண்மைகள் நியாயிக்கப்படுகின்றன. இங்கு வெளிப்படை உண்மைகளிலிருந்து தனிப்பட்ட உண்மைகளைப் பெறுவதற்கு வடிவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட

பல அனுமான விதிகள் முன்வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே வெளிப்படை உண்மையில் இருந்து சில அனுமான விதிகளுடாகத் தனிப்பட்ட முடிவுகளைப் பெறுதல் இதன் இயல்பாக உள்ளது. இம்முறையானது வாதத்தின் வடிவத்தினைக் கருத்திற் கொள்ளுமே தவிர உண்மை பொய்மையைக் கருத்திற் கொள்வதில்லை. இது வாதத்தின் வலிது, வலிதின்மையை எடுத்தாளும் திறன் கொண்டது. ஒரு உய்த்தறி முறையின் மாதிரியினைப் பின்வரும் உதாரணம் காட்டுகிறது.

எல்லா மனிதர்களும் கடவுளாவர்.
நான் ஒரு மனிதன்.
ஆகவே நான் கடவுள்.

மேலே உள்ள நியாயித்தலில் எடுகூற்றுக்கள் உண்மையற்றதாய் இருந்தும் முடிவு கூற்றானது அளவியல் ரீதியாக அவற்றைப் பின்பற்றுகிறது. எடுகூற்றுக்கள் உண்மையாக இருந்தால் முடிவுக் கூற்றும் உண்மையாக இருக்கும். மேலே கூறப்பட்ட உய்த்தறி நியாய வடிவமானது வாய்ப்பானதாகும். ஏனென்றால் அது அனுமான விதிகளைச் சரியாகப் பின்பற்றியிருக்கிறது.

இங்கு உண்மைக்கும் வாய்ப்பிற்கும் இடையிலான வேறுபாடு முக்கியமாகக் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. ஒரு வாய்ப்பான நியாயித்தலின் எடு கூற்றுக்கள் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பது இங்கு அவசியமில்லை, ஆனால் முடிவு எடுகூற்றுக்களில் இருந்து தர்க்கரீதியாகப் பெறப்பட வேண்டும் என்பது முக்கியமானதாகும். இங்கு எடு கூற்றுக்கள் உண்மையானதாக இருந்தால் முடிவு கூற்றும் கட்டாயம் உண்மையாக இருக்கும் எனக் கருதலாம்.

இதிலிருந்து உய்த்தறி நியாயித்தலானது ஒன்றில் வாய்ப்பானதாகவோ அல்லது வாய்ப்பற்றதாகவோ இருக்க முடியும் எனச் சொல்லலாம். ஒரு வாய்ப்பான உய்த்தறி நியாயித்தலின் முடிவுகூற்றானது அதனுடைய எடு கூற்றுக்களை உள்ளடக்கி இருக்கிறது. அதாவது முடிவுக் கூற்றானது எடுகூற்றுக்களில் இருந்து உய்த்து உணரப்பட்டிருக்கும்

என்பதாகும். இதனை ஓத்த வாதங்கள் சில உண்மையான ஂடுகூற்றுக்களைப் பெற்றிருப்பினும் முடிவுக்கூற்று வாய்ப்பற்றதாக அமைவது சாத்தியமானதாகும்

உதாரணமாக:

எல்லா மனிதர்களும் இறப்பவர்களாகும்.

தேலீஸ் இறப்பவராகும்.

அகவே தேலீஸ் ஓரு மனிதர்.

இந்த நியாயித்தலின் எல்லா கூற்றுக்களும் உண்மையாக இருந்தாலும் வாதம் வாய்ப்பற்றது. ஏனெனில் முடிவு கூற்றானது ஂடுகூற்றுக்களிலிருந்து பெறப்படவில்லை.

தொகுத்தறி முறையைப் பொறுத்தவரை இதனுடைய முற்கோள்களாக இயற்கையின் சீர்மை விதிகள், காரணகாரியக் கோட்பாடு போன்றவற்றைக் குறப்பிடலாம். இங்கு தனிப்பட்டவைகளிலிருந்து பொது முடிவு பெறப்படுகிறது. இது மனித அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இம்முறை பல படிமுறைகளினூடே தனிப்பட்டவற்றிலிருந்து பொது முடிவிற்குச் செல்கிறது. அவதானம், பரிசோதனை, கணக்கிடல், தொகுத்து வகைப்படுத்தல், பகுப்பய்வு போன்றவற்றை இது உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இதனை ஓர் எளிய உதாரணத்தின் மூலம் பின்வருமாறு காட்டலாம்.

P என்ற நெட்டித்துண்டு நீரில் மிதக்கிறது,
Q என்ற நெட்டித்துண்டு நீரில் மிதக்கிறது,
R என்ற நெட்டித்துண்டு நீரில் மிதக்கிறது,
S என்ற நெட்டித்துண்டு நீரில் மிதக்கிறது,
T என்ற நெட்டித்துண்டு நீரில் மிதக்கிறது,

ஆகவே நெட்டித்துண்டுகள் யாவும் நீரில் மிதக்கும்.

இவ்வொவ்வொரு தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஂள்ளும் ஂண்டுருவியிருக்கின்ற பொதுமையான அம்சத்தைக் கண்டுகொள்ளும் முயற்சியாக இம்முறை பயன்படுகிறது.

இயற்கையில் பரந்துகிடக்கும் நேர்வுகளுக்கிடையே ஆய்வுக்குத் தேவையான தரவுகளைத் திரட்டி அவதானித்துத் தொகுத்து ஆராய்வதன் மூலம் பொது முடிவு ஒன்றுக்கு வரும் வழியாகத் தொகுத்தறிமுறை விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுகிறது. இவ்வாறு வரையறுக்கப்படக்கூடிய உய்த்தறி முறையினதும் தொகுத்தறி முறையினதும் பயன்பாடானது ஒன்றோடொன்று இணைந்த வகையிலேயே செல்கின்றது. விஞ்ஞானப் படிமுறைகளின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இவை ஒவ்வொன்றும் தேவைக்கேற்ப மாறி மாறிப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. முறையான அறிவு விருத்தியின் செயற்பாட்டில் இவையிரண்டும் இணைந்தே செயற்படுகின்றன. இவ்வழிமுறையூடே விஞ்ஞான அறிவு நெறிமுறையாக அல்லது நியாயிக்கக் கூடியதாக அமைகிறது.

இங்கு இவ்விரு முறையினதும் இலட்சியம் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். உய்த்தறிமுறை பொதுமையிலிருந்து தனிமையை பெறுவதை இலட்சியமாகக் கொள்ள, தொகுத்தறிமுறை தனிமைகளிலிருந்து பொதுமையைப் பெறுவதைத் தனது இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே முறையான அறிவு எனும் விடயத்தில் பொதுமை, தனிமை என்ற எண்ணக்கருக்கள் மிக அடிப்படையானவையாகும்.

உதாரணமாக

A என்ற மலர் அழகானது...தனிமை
B என்ற மலர் அழகானது...தனிமை
C என்ற மலர் அழகானது...தனிமை
D என்ற மலர் அழகானது...தனிமை
E என்ற மலர் அழகானது...தனிமை

ஆகவே மலர்கள் அழகானவை...பொதுமை

X ஓரு மலர்

ஆகவே **X** அழகானது...தனிமை

பொதுமைகள் — உய்த்தறிமுறை —> தனிமங்கள்

தனிமங்கள் — தொகுத்தறிமுறை —> பொதுமைகள்

தொகுத்தறி முறை
உய்த்தறி முறை

கணிதம் உய்த்தறிதலின் அடிப்படையிலான அறிவுப்பிரிவாக இருப்பினும் அதன் தோற்றம் சமுதாயத் தேவையை முன்னிட்டு நிகழ்ந்திருக்கிறது. ஆனால் கணிதத்தைக் கணிதத்திற்காகக் கலையாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்கின்ற போக்கும் வரலாற்றில் இருந்திருக்கின்றது.

எப்படியிருப்பினும் அறிவியல் வளர்ச்சியில் கணிதத்தின் பங்கு இன்றியமையாதது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

உயர்தரமான அறிவாகக் கருதப்படும் கணிதமானது அடிப்படையில் கருத்துரு வமானதாகவே கருதப்படுகிறது. அறிவியலின் மொழியாக வர்ணிக்கப்படும் இது தேவையான (தவிர்க்க முடியாத) முடிவுகளைக் கொடுக்கும் விஞ்ஞானம் என வரையறை கூறப்பட்டிருக்கிறது. -வெப்பம் பொருள்களின் பரிமாணத்தைப் பெருக்குகிறது என்பது போன்ற திட்டமான கருத்தைக் கணிதம் வெளியிடுவதில்லை. கணிதத்தில் கூறப்படும் முடிவுகள் எல்லாம் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவை (கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி மூன்று, 1956: 136).

கணிதம் நிறுவப்படாத சிலவற்றை முற்கோள்களாகக் கொண்டே தனது பணியை ஆரம்பிக்கின்றது. இவை இங்கு வெளிப்படை உண்மைகளாகக் (Axioms) கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலும் பல உண்மைகள் வருவிக்கப்படுகின்றன. அதாவது சில வரையறுக்கப்படாத சொற்களையும் நிரூபிக்கப்படாத தேற்றங்களையும் வெளிப்படை உண்மைகளாகக் கொண்டு மேலும் பல உண்மைகளைத் துணிகிறது. இங்கு வெளிப்படை உண்மைக்கும் வருவிக்கப்பட்ட உண்மைக்குமிடையிலான தொடர்பு பற்றி கவனம் செலுத்தப்படுமே தவிர உண்மை பொய்மைகளில் கவனம் செலுத்தப்படுவதில்லை. அது அதனுடைய பணியுமன்று.

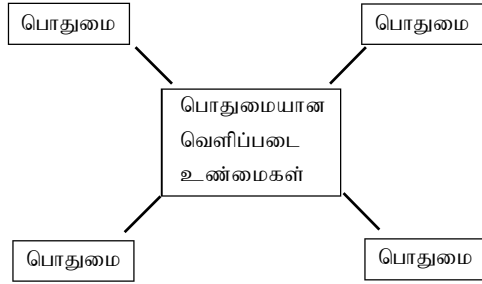
உதாரணமாக, வடிவகணிதத்தை எடுத்துக் கொண்டால் புள்ளி, நேர்கோடு, வட்டம் போன்ற நிரூபணமற்ற, வரையறுக்கப்படாத சில சொற்களும், இது போன்ற சில வாக்கியங்களும் இங்கு அடிப்படையாக உள்ளன.

இவை எந்த ஒன்றையும் சார்ந்த திருப்பதில்லை. ஆனால் இவற்றைச் சார்ந்தே மற்ற ஏனைய உண்மைகள் நிரூபணமாகின்றன. அதாவது சில வாக்கியங்களை வெளிப்படை (நிரூபண) உண்மைகளாகக் கொண்டால், இவற்றிலிருந்து இன்னும் சில உண்மைகளாகத் தொடரும் என்பதாம். இன்னும் சொன்னால், வரையறுக்கப்படாத இச்சொற்கள் புதுச் சொற்களை வரையறுக்கப் பயன்படுகின்றன, நிரூபிக்கப்படாத வாக்கியங்கள் மற்ற நிரூபண வாக்கியங்களை வரையறுக்க உதவுகின்றன. இவ்வாறு நிரூபிக்கப்படாத வாக்கியங்களே வெளிப்படை உண்மையாகும். உதாரணமாக யூக்ளிடினின் (Euclid) வெளிப்படை உண்மைகள் சில வருமாறு:

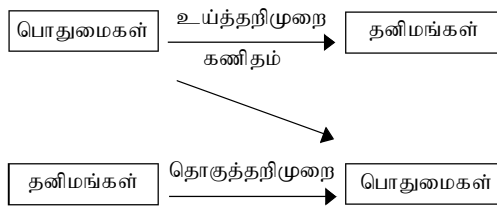
1. ஒரு பொருளுக்குச் சமமாய் உள்ள மற்றப் பொருள்கள் ஒன்றுக்கொன்று சமம்.
2. இரண்டு சமன்களுடன் சமன்களைக் கூட்டினால் கூட்டுத் தொகைகள் சமம்.
3. இரண்டு தனிப் புள்ளிகளின் வழியாகச் செல்லும் நேர்கோடு ஒன்றே ஒன்றுதான்

தேற்றங்களை எடுத்துக் கொண்டால், ஒவ்வொரு தேற்றமும் கூடியவரையில் முந்திய தேற்றத்தின் உதவியால் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். அதாவது ஒவ்வொரு புதுக் கருத்தும் முந்திய கருத்துக்களிலிருந்து உண்டாக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு வருகிறபோது பல புதுக்கருத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் நிரூபிக்கப்பட்ட உண்மைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் முதல் வரும் தேற்றத்தை அவ்வாறு நிரூபிக்க முடியாது, மேலும் ஏனைய உண்மைகளை நிறுவ இது அவசியமுமாகின்றது. ஆகையால் நிரூபணத்தை வேண்டியிராத வெளிப்படை உண்மைகள் இங்கு அவசியமாகின்றது (கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி மூன்று, 1956: 135). இதனால் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய சில வெளிப்படை உண்மைகள் இங்கு அடிப்படையாக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இங்கு கணிதம் செய்கிறவற்றை நுணுக்கமாகப் பார்க்கிறபோது, உலகத்தில் மறைந்து கிடக்கின்ற அறிவின் வடிவங்கள் (கருத்து) தொடர்பான சில பொதுப்படையான அம்சங்களை வெளிக்கொணர்கின்ற முயற்சியாக அமைகின்றது. இவை அறிவிற்குரிய இலக்கணங்களாக அமைகின்றன. பொதுவாகக் கணிதத்தில் பேசப்படுகின்ற அனைத்தும் பொதுமைத்தன்மை வாய்ந்தவையே. கணிதத்தினுடைய எந்த ஒரு பகுதியினதும் இலட்சிய நோக்கம் யாதெனில், பொதுமையாகவுள்ள சில வெளிப்படை உண்மைகளை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு பொதுமையாகவுள்ள இன்னும் பல உண்மைகளை வருவித்துப் பெற்றுக்கொள்வதாகும். தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்குக் கணிதத்தின் மூலம் தீர்வு கண்டாலும், அத்தீர்வு அதுபோன்ற அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்குமான பொதுமையான தீர்வாகவே அமையும். கணிதத்தினுடைய இலட்சிய நோக்கைப் பின்வரும் உரு இலகுவாக விளக்கும்.

எனவே விஞ்ஞான நியாயித்தலின் பிரதான உயிர் நாடிகளாக விளங்கும் உய்த்தறி முறை, தொகுத்தறிமுறை, கணிதம் போன்றவைகளின் செயற்பாட்டினைச் சுருக்கமாகப் பின்வரும் உருவின் மூலம் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இவைகளில் இருந்து நாங்கள் சுருக்கமாக விளங்கிக் கொள்வது யாதெனில், அளவையியல், கணித நியாயித்தல்களின் போது, அதாவது உய்த்தறி முறையின்போது பொதுமைகளிலிருந்து தனிமங்களிற்கும், தொகுத்தறி முறையின்போது தனிமங்களிலிருந்து பொதுமைகளுக்கும், கணிதத்தின்போது பொதுமைகளிலிருந்து மேலும் பல பொதுமைகளுக்கும் செல்கின்ற நெறிமுறைகளாக இவைகள் காணப்படுகின்றன என்பதாகும்.

மேற்கூறியவைகள் பெரிதும் விஞ்ஞான நியாயித்தலுக்காக பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற முறைகளாக இருந்தாலும், ஏனைய துறைகளும் இதனைக் கையாள எத்தனிக்கின்றது. இவை தவிர்ந்த இன்னும் பல நியாயித்தல் முறைகளும் பல்வேறு துறைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. குறிப்பாக மெய்யியலில் அறிவுபூர்வமான நியாயித்தல் முறைகள் (Rational Method), பகுப்பாய்வு முறை (Analytical Method), இயங்கியல் முறை (Dialectical Method) போன்றன சமந்தப்பட்ட விடயங்களை நியாயிப்பதற்கு மெய்யியலாளர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இம்முறைகள் மூலம் விடயங்கள் நியாயிக்கப்படுகின்றபோது விஞ்ஞான முறைகள் போன்று அத்துனை நுட்பமான நியாயித்தலைப் பெறாவிட்டாலும், ஆராய்கின்ற விடயத்தின் தன்மையைப் பொறுத்து இவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

அறிவுபூர்வமான நியாயித்தல் முறை எனச் சொல்லப்படுகின்றபோது, சோக்கிறட்டில் முறை, தொகுப்பு முறை, உளவியல் முறை, விமர்சன அல்லது கடந்தநிலை ஆய்வு, புலனறிவாத முறை போன்றவற்றை இதற்கு சில உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். குறிப்பாக மெய்யியலில் ஆராயப்படுபவைகளுக்கு இவை ஓரளவு பொருந்துவனவாக உள்ளன. இங்கு ஆய்வு செய்யப்படுகின்ற விடயம் மிகவும் சிக்கல் தன்மை வாய்ந்தது. விஞ்ஞானத்தில் ஆய்வு செய்யப்படுகின்ற விடயங்களைப் போன்றதன்று.

பகுப்பாய்வு முறை எனும்போது, கருத்துக்களை மொழிரீதியாக தெளிவுபடுத்துவதைக் குறிக்கிறது. இம்முறை முந்திய மெய்யியல்

வரலாற்றில் காணப்பட்டாலும் தற்கால மெய்யியலில் பிரதான இடத்தை வகிக்கிறது. பகுப்பாய்வு மெய்யியலில் மொழி மெய்யியல் மைய இடத்தைப் பிடித்திருக்கிறது. இங்கு மெய்யியலைக் கோட்பாட்டுத் தளத்திலிருந்து நகர்த்தி செயற்பாடாக மாற்றுவதற்குரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மொழியை அளவையியல் ரீதியாகப் பகுப்பாய்வு செய்கின்ற முயற்சிகளில் பகுப்பாய்வு மெய்யியலாளர்கள் ஈடுபட்டனர். இம்முறை எதிர் பார்த்த அளவு வெற்றி பெறவில்லை என்பது அறிஞர்களின் அபிப்பிராயமாகும்.

இயங்கியல் முறை என்பது மெய்யியல் வரலாறு நெடுகிலும் அவ்வப்போது பயன்படுத்தப்பட்ட முறை ஒன்றாகும். ஹெரக்ளைட்டஸ், சோக்கிறட்டிஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்களது ஆரம்பகால சிந்தனைகளில் இம்முறை காணப்பட்டிருந்தாலும் இமானுவல் காண்ட், ஹெகல், கார்ல் மார்க்ஸ் போன்றவர்கள் இம் முறையைச் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளனர். இது சமூகவியல் விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறைக்கு மிகவும் உகந்த ஒரு முறையாக இருந்தும் கூட, முறையியல் நோக்கில் இதனை அறிஞர்கள் அவ்வளவு தூரம் கண்டு கொள்ளவில்லை. சிந்தனையின் மிகவும் பொதுவான செயற்பாட்டைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இம்முறை பயன்படுத்தப்பட்டாலும் ஹெகல், மார்க்ஸ் போன்றவர்கள் இயற்கை, சமுதாயம், ஆன்மீகம் என மிகவும் பரந்துபட்ட அளவில் இதன் பிரயோகத்தினை கால்பதிக்கச் செய்தனர்.

ஒழுக்கவியல் நியாயித்தல்

ஒழுக்கவியல் நியாயித்தல் என்பது அறிவுத் தொகுதிக்குப் பொருந்துகிற வகையில் ஒழுக்கவியல் தொடர்பான ஒரு புரிந்து கொள்ளல் முயற்சியாகும். இப்புரிந்து கொள்ளல் முயற்சியை நாம் செவ்வனே வரையறை செய்து புரிந்துகொள்ள ஒழுக்கவியல் தொடர்பானதும், நியாயித்தல் தொடர்பானதுமான ஒரு நிதானமானதும், ஆழமானதுமான பார்வை அவசியமாகும்.

ஒழுக்கவியலை நாம் எழுந்தமான முறையில் ஆராய்வது அதனுடைய சிறப்பியல்பைச் சிதைத்துவிடும் என்பதால், அதனை அதனுடைய சகல பரிமாணங்களில் நின்று நோக்க வேண்டும். அறவியல் எனும்போது பின்வரும் மூன்று பரிமாணங்கள் அடிப்படையானவை யாகும்.

1. மனித நடத்தை அல்லது செயற்பாடு
2. சமூக இசைவு (பொருத்தம்)
3. மனித இலட்சியம்

சமூகம் என்ற களத்தில் இடம் பெறுகின்ற மனித நடத்தை பற்றியதுதான் அறவியலாகும். இந்நடத்தை பல்வேறு நிபந்தனைகளுடன் தொடர்புபட்ட வகையிலேதான் ஒழுக்க நடத்தையாக இடம்பெறுகிறது. பொதுவாக மனித நடத்தையில் ஒழுக்கம் பிரதிபலிக்கப்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இங்கு ஒழுக்கத்தின் புலப்படு தன்மையை நாங்கள் உணரலாம். மனித நடத்தை எனும் போது ஒருவன் எண்ணுவதுகூட அதன்பாற்படும். ஒவ்வொரு மனிதனுடைய நடத்தையும் பல்வேறு வழிகளில் அமைவதாகும். அவை அனைத்தும் அறவியலின் எல்லைக்குள் வராது. ஒரு நடத்தை அறவியல் அந்தஸ்தைப் பெறுவதற்கு அது சில நிபந்தனைகளை அனுசரிக்க வேண்டும்.

சமூக இசைவு என்பது தனிமனித நடத்தைக்குரிய சமூக அங்கீகாரமாகும். நடத்தையின் சமூக இசைவு தொடர்பாக வாதப் பிரதிவாதங்கள் இருப்பினும், தனிமனிதன் சமூகத்தின் ஓர் அங்கம் ஆகையால், இங்கு சமூக இசைவு ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. பொதுவாக ஒழுக்க நடத்தைகள் சமூகப் பின்னணியில் இடம் பெறுவதாகும். எனவே நடத்தையின் சமூக இசைவு என்பது ஒழுக்க நடத்தைக்கு வேண்டப்படுவதாகும். சில அறவியலாளர்கள் ஒழுக்கப் பெறுமானத்தை சமூக இசைவின் அடிப்படையில் வழங்கி இருக்கிறார்கள். முதலில் ஒரு நடத்தை ஒருவனில் இசைவுறுகிறபோது அது சமூகத்திலும் இசைவுறும் என்ற கருத்தாக்கமானது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த ஆய்வில் மனித இலட்சியம் என்ற பதமானது ஏனைய இரு பரிமாணங்களுக்கு

அடிப்படையானதாக, அவற்றை இயக்குவன வாக உள்ளவற்றுடன் தொடர்புபட்டதாகவும், ஒருவனுடைய இறுதி இலக்கு அல்லது அவனுடைய தூய நிலை அடங்கலாக, பௌதிகதீதம் அனைத்தும் அடங்கிய ஒரு பகுதியாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஒரு முழுமையான ஒழுக்கவியல் ஆய்வு இம்முப்பரிமாணங்களையும் உள்ளடக்கி இருக்க வேண்டும். இதில் எந்த ஒரு பகுதியும் தவிர்க்கப்பட்டு ஒழுக்கவியல் ஆராய்ப்புமாயின் அது ஓர் முழுமையான ஒழுக்கவியல் ஆய்வாக அமையாது. இவற்றில் மனித நடத்தை, சமூக இசைவு என்பன மனித அனுபவத்தில் புலப்படக் கூடியவை. ஆனால் மனித இலட்சியம் தொடர்பான அறவியலின் கூறுகள் சிக்கல் மிகுந்தவை, ஆழமானவை. மனித நடத்தை, சமூக இசைவு என்பன ஓரளவு விஞ்ஞான ஆய்வு எல்லைக்குள் வரக்கூடியவை. மனித இலட்சியம் ஒருபோதும் விஞ்ஞான ஆய்வு எல்லைக்குள் வரமுடியாதவை, ஆனால் அறவியலுக்கு அடிப்படையானவை. எனவே, இதற்குரிய நியாயித்தல் முறை விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறையிலிருந்து பிரத்தியேகமானதாக அமைய வேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

தற்காலத்தில் எழுச்சி பெற்று வளர்ந்துள்ள அதிகமான ஒழுக்கவியற் சிந்தனைகள் மனித நடத்தை, சமூக இசைவு என்ற இரு பரிமாணங்களில் மட்டுமே அதிக அக்கறை கொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் மனித இலட்சியம் பற்றி அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் பௌதிகம் பற்றிய தீவிர விஞ்ஞான வளர்ச்சியும், அதன் சிறப்பான முறையிலுமாகும். இந்தவகையில் தற்கால ஒழுக்க மெய்யியல் தொகுப்புகள் ஒழுக்கவியல் தன்மைகளில் இனக்குறைப்புச் செய்யப்பட்டு எழுச்சி பெற்றவைகளாகவே தோன்றுகின்றது. குறிப்பாக மேலைத் தேய மெய்யியல் மரபில் சோக்கிற்டிஸ், பிளேட்டோ போன்றவர்களால் அறவியல் தொடர்பாகக் கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களில் இவ்வனைத்துப் பரிமாணங்களும் காணப்பட்டாலும், பிற்காலங்களில்

ஏற்பட்ட அறிவியல் சிந்தனை வளர்ச்சி காரணமாக மேலைத்தேயத்தில் மனித இலட்சியத் தன்மைகள் தொடர்பான பார்வைகள் மெய்யியலாளர்களால் பெரிதும் வளர்க்கப்படவில்லை. ஆனால் இந்த இடைவெளியைப் பூர்த்தி செய்கின்ற ஒரு மெய்யியலாளராக நாம் இமானுவல் காண்ட்டைக் காணலாம்.

நவீன கால மெய்யியலாளர்கள் மத்தியில் ஒழுக்கவியலின் குறிப்பிடத்தக்க எல்லை வரை சென்று செயற்பட்ட ஒரு மெய்யியலாளராக இமானுவல் காண்ட்டைக் கருத முடியும். ஏனெனில் நவீன கால மெய்யியலாளர்கள் பலர் அறிவியல் மறுமலர்ச்சி காரணமாக மெய்யியல் விடயங்களை நியாயித்து நிரூபிப்பதில் அக்கறை உடையவர்களாக செயற்பட்டனரே தவிர, மெய்யியல் விடயங்களுக்கு அடிப்படையாகவுள்ள அதன் உண்மையான இயல்பினைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். இதனால் இவர்களது நியாயித்தல் வழிமுறைகளும், விடயதானமும் முரண்பட்டு நின்றதை காண்ட்டெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். குறிப்பாக ஐரோப்பிய அறிவுமுதல்வாதிகளும், பிரித்தானிய அனுபவ முதல்வாதிகளும் இத்தகைய போக்கில் சென்றனர் எனலாம்.

அறவியலை நியாயிக்கக் கூடிய தளங்களைப் பற்றி நாம் ஓரளவு புரிந்து கொள்வதற்கு அதனை விஞ்ஞான அறிவின் அடிப்படைத் தளங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பலன் தருவது மட்டுமன்றி இவ்விரு துறையினதும் வேறுபாடான தன்மையைப் புலப்படுத்துவதுமாகும். மனித இலட்சியம் குறித்த அறவியலின் எல்லைப் பகுதிகளை பார்க்கிறபோது, அது பெரிதும் தானே விளங்கும் அறிவுடன் (Reason in itself) தொடர்புபட்டதாக அமைகின்றது. ஆனால், அறிவியலின் எல்லைப் பகுதிகளைப் பார்க்கிறபோது, பொது அறிவின் புறச்சூழல் பற்றியதாக அமைகின்றது. எனவே, இவை இரண்டும் அடிப்படையில் வேறுபட்டவை. அறிவியலுக்கு வேண்டப்படுகிற விடயங்கள் அறிவின் புறச்சூழலோடு சம்மந்தப்பட்டது எனக் கூறுகிறபோது, கோட்பாடுகள் ஊடாக மனிதனுக்குப் புரியவைக்கப்பட்டு பிரயோகிக்கத்தக்கவை

என்பதைச் சுட்டுவதாகும். செய்து காட்டி விளக்கப்படக்கூடிய இவைகள் மனிதனுக்குப் புறத்தேயுள்ள இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் பற்றிப் பகுதிப் பொதுமையுடன் பேசக்கூடியவையாகும். அறிவியல் விதிகள் கொள்கைகள் இத்தகையதே. இத்தகைய அறிவின் புறச் சூழலில் அமைகின்றவை அறிவின் இன்றியமையாத பண்பாகிய தனிமங்களுக்குள் ஊடுருவியிருக்கும் பொதுமையைக் காணுமாத்திரத்தில் நிறைவுபடக் கூடியவையாகும். அறிவின் புறச் சூழலின் இன்றியமையாத பண்பாக விளங்குகின்ற பொதுமையைப் பெற்றுக்காட்டுவதையும், அதில் தனியனுக்குள்ள பங்கையும் நியாயிப்பதற்காகவே அளவையியல் கணிதம் போன்ற துறைகள் பயன்படுகின்றன. அளவையியலும் கணிதமும் இதற்கே போதுமாயும் உள்ளன. காட்டீசிய முறையில் காணப்படுகின்ற நான் சிந்திக்கின்றேன், ஆகவே நான் இருக்கின்றேன் என்ற தற்புல உண்மையும், இதுபோன்ற வேறுபலவும் இத்தகையதே. மனிதனுடைய தூய அறிவு இவ்விடயங்கள் மட்டிலுமே செல்லுபடியாகக் கூடியது என்பது காண்டின் வாதமாகும். காண்ட்டுடைய முதலாவது விமர்சன நூல் இத்தகைய விடயங்கள் பற்றி மிகவும் ஆழமாகப் பேசியிருக்கிறது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தானே விளங்கும் அறிவு (Reason in itself) எனும்போது கோட்பாட்டாக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட செயலறிவோடு மாத்திரம் சம்மந்தப்பட்ட ஒன்றாகும். செய்து காட்டி புரியவைக்க முடியாத அறிவின் இப்பகுதியினை பொருள் கோளியல் அடிப்படையில் ஓரளவு கிரகித்துக் கொள்ள முடியும். மனித இலட்சியம் எனும் பகுதியினுள் மிகுதியும் சம்மந்தப்பட்டதாகக் கருதப்படும் இத்தகைய அறிவு பூரண பொதுமைத்தன்மை வாய்ந்தது. சர்வவியாபகத் தன்மை என்ற சொல் இதற்கே செம்மையாகப் பொருந்தக் கூடியதாகும். இவ்வாறான தளத்தில் நின்று பேசக் கூடியவையே பொய்ப்பிக்க முடியாத உண்மையான விஞ்ஞானமாக இருக்க முடியும். இங்கு அறிவாற்றலின் உட்பரி மாணமாகப் பேசப்படும் இவ்வகை அறிவை அகவயமானது (Subjectivity) எனப் பொருள் கொள்ளலாகாது. மேலும் இது முன்னது ஏதுவான (a-priori) ஒரு விடயமாகும்.

தானே விளங்கும் அறிவோடு (Reason in itself) தொடர்புபடுகின்ற அறிவை நுட்பமாக வரையறை செய்யக்கூடிய அல்லது கோட்பாட்டிற்குள் போடக்கூடிய அல்லது அவற்றினைத் துல்லியமாக நியாயிக்கக்கூடிய முறைகளோ, மொழியோ இன்னும் கண்டுபிடிக்கப்படவேயில்லை. ஏனெனில், இது தன்னையே பூரணமாக உணர்கின்ற ஓர் அனுபவ நிலையோடு தொடர்புபட்டிருப்பதால் இது மிகக் கடினமானது. ஆனால் இவ்வகை அறிவின் சாத்தியப்பாட்டை தனித்தனிப்பட்ட மனிதர்களின் அறிவாற்றல்களுக்கு இடையில் உள்ள பொதுமை நிலைப்பட்ட தன்மையை ஆராய்வதன் ஊடாக ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முடியும். மனிதர்கள் தனித்தனிப்பட்ட தீவுகளாக இருப்பினும் அவர்கள் அனைவரிலும் உள்ள அறிவாற்றல் பொதுமைத்தன்மை பெற்று விளங்குவதனால்தான் மனிதர்களுக்கிடையில் கருத்தொருமைப்பாட்டிற்கு வாய்ப்பிருக்கின்றது என்பது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அறிவின் புறச் சூழலோடு மட்டும் சம்மந்தப்படுகின்ற அறிவியலில் விளங்கக் கூடியன யாவும் அனுபவத்தில் விளங்குவன. ஆனால், இந்த அனுபவத்தை உண்டாக்கி நெறிப்படுத்துபவையுடன் தொடர்புபட்டதே தானே விளங்கும் அறிவாகும். மனிதனுக்கு மனிதன் அறிவின் புறச்சூழலில் மாறுதல் ஏற்பட்டாலும் மனிதனுக்குள்ள தானே விளங்கும் அறிவு தொடர்பில் ஒருபோதும் மாற்றம் ஏற்படவாய்ப்பில்லை. அவ்வாறு மாற்றம் உள்ள மனிதரைக் காணின் அவரைப் பகுத்தறிவு கொண்டவராகக் கணிக்க முடியாது.

விஞ்ஞான அறிவினால் அமையப் பெற்ற விதிகள் கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரை அவை அறிவின் புறச் சூழலோடு மட்டுமே அமைந்து விடுவதுடன் விஞ்ஞான அறிவினை நியாயிப்பதற்கான கணிதமும் அளவையியலும் இதற்கே போதுமாயும் உள்ளன. பெரும்பாலும் விஞ்ஞானம் தானே விளங்கும் அறிவு தொடர்பில் அக்கறை கொள்வதில்லை. விஞ்ஞானம் ஆய்வு செய்கின்ற விடயங்களைப் பொறுத்தவரை தானே விளங்கும் அறிவையும் உள்ளடக்கிய வகையிலான முழுமையான அறிவு அதற்கு

அவசியமன்று. இத்தகையதொரு சூழலில் விஞ்ஞான விதி, கொள்கைகள் அமைவ தனாலேதான் தோமஸ்கூன் தனது கட்டளைப்படிம (Paradigm) முறையில் அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் குறிப்பிடக்கூடிய தாய் இருந்தது. அதாவது வழக்கத்திலுள்ள சில விதி, கொள்கைகள் அவற்றின் பொதுமைத் தன்மைக்குச் சில சூழ்நிலைகளில் பங்கமேற்படுகிறபோது அவற்றில் மாற்றம் செய்யவேண்டிய தேவை விஞ்ஞானிகளுக்கு ஏற்படுகிறது.

கணிதம் கருத்துருவாய் இருந்து கொண்டு நடைமுறை விடயங்களை ஒருங்கிணைக்கின்றது எனில் மனத்தால் பொருள்களுக்கு அமையும் இயல்புகளைக் கணிதம் அறிய முற்படுவதினாலேதான் இது சாத்தியமாகின்றது. அறிவின் புறச்சூழலில் அமையும் கணிதம் தன்னகத்தே சில உய்த்தறிவிதிமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. இது சில வெளிப்படை உண்மைகளின் வழி இன்னும் பல உண்மைகளை வருவித்துக் கொண்டு அதன் வழித் தோற்றப்பாட்டு உலகினை அணுகி, ஒழுங்குபடுத்தி எம்மில் விளக்கமுறச் செய்கின்றது. அதாவது அறிவின் புறச் சூழலின் கருத்துருவாக உள்ள சில பொதுமை நியதிகளை நுட்பமாக வரையறுப்பதன் ஊடாக சில புறவுலக நிகழ்ச்சிகளை சில நெறிமுறைகளினூடாக அணுகும்படி எம்மைச் செய்துவிடுகிறது. அறிவின் புறச் சூழலின் தொழிற்பாட்டிற்கு இது வேண்டுவதாகிறது. அளவையியலும் இதுபோன்றதொரு தொழிற்பாட்டையே செய்கின்றது. இத்தொழிற்பாடு கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குட்பட்ட கோட்பாட்டுத் தளங்கள் ஊடாகவே நடைபெறுகிறது. இதுபோல 'ஒழுக்கம் நல்லது' என்ற வெளிப்படை உண்மை கொண்டு கணிதம் மற்றும் அளவையியலுடாக சில கோட்பாட்டு விளக்கங்களைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தாலும் ஒழுக்கவியலைப் பொறுத்தவரைக்கும் அது எமக்குப் பிரயோசனம் அளிப்பதில்லை. மாறாக தானே விளங்கும் அறிவுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபடுகின்ற ஒழுக்கவியலின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு 'நடத்தையை எந்த ஒன்றிலும் சார்புத்தாது கடமை கடமைக்காகவே'

என்ற தோரணையில் செயலாற்றுகிறபோது புரிந்துகொள்ள முடியும் என்பது காண்டின் வாதமாகும். இங்கு காண்டினால் இத்தகைய ஒழுக்கவியல்சார் புரிதலுக்கு நடைமுறை அறிவு வற்புறுத்தப்படுகிறது. மேலும் இத்தகைய ஒழுக்கவியலின் தளம் மனிதனால் தொடர்பு கொள்ளக் கூடியவை (Communicable) என்பதுடன், ஒழுக்க வியலுக்கு குரிய புரிதலின், நியாயித்தலின் தளம் முழுமையாக மாற்றப்படுகிறது.

ஒழுக்கத்தை அறிவுடன் முடிச்சுப் போடுகின்ற தன்மை மெய்யியல் வரலாறு நெடுகிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சோக்கிறட்டீஸ், பிளேட்டோ, ஸ்பினோசா, காண்ட்போன்ற பல மெய்யியலாளர்கள் ஒழுக்கத்தை பகுத்தறிவின் ஓசையாகவே கண்டிருக்கின்றனர். இவர்கள் இவ்வாறான அறிவை சாதாரண விஞ்ஞான அறிவு என்ற தளத்தில் நின்று பாராது பல வேறுபட்ட வழியில் பார்த்துள்ளனர். அறவியல் ஆணையைப் பகுத்தறிவின் ஓசையாகக் காணும் இவர்கள் ஒழுக்கவியலுக்குரிய அறிவின் உள்ளார்ந்த தளத்தைச் சுட்டிக்கட்டுவதற்கு பெரிதும் முயன்றனர். இவர்கள் அறவியலைச் சார்பற்ற விதத்தில் கட்டிக் காக்க எடுத்த முயற்சிகள் அளப்பரியவை. ஒவ்வொருவரிடத்திலும் எதிரொலிக்கின்ற பொதுமையான தளமே இவர்களுக்கு அக்கறைக்குரியதாக இருந்தது. அறவிதி பகுத்தறிவின் உள்ளார்ந்த விதியாக அமைகிறபோதே அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்ற சார்பற்ற, மாற்றமற்ற, பொதுமையான ஒன்றாக அது அமைய முடியும் என்பது அவர்களுடைய அபிப்பிராயமாகும். இவர்கள் இதனைச் சாதிக்கப் பல்வேறு முறைகளினூடாக அணுகினர்.

ஒழுக்க நடத்தை முதலில் ஒருவனில் இசைவுறுதல் என்பது அவனில் எதிரொலிக்கின்ற அறிவின் அற ஆணைக்கு ஏற்ப அவன் நடத்தலாகும். ஒருவன் ஓர் ஒழுக்க நிலையை எதிர்கொள்கிறபோது, அவனுடைய அறிவு இதில் எது ஒழுக்கம் என்பதைத் தெரிவித்து விடும் (இதுவே பகுத்தறிவின் ஓசையாகும்). இனி அதன்படி ஒழுக்குவதும் விடுவதும் அவனுடைய கையில் தான் உள்ளது. (இங்கு நடத்தையைத் தெரிவு

செய்வதற்கான முழுச் சுதந்திரமும் அவனிடம் இருக்க வேண்டும் என்பது முக்கிய நிபந்தனையாகும்). இதில் அவன் பகுத்தறிவின் ஓசைக்கேற்ப ஓழுகுவானாயின் அது அவனில் இசைவுறுவதாகும். இவ்வாறு அது அவனில் இசைவுறுகிறபோது அது முழுச் சமுதாயத்திலும் இசைவுறுவதாகும் (இங்கு பகுத்தறிவின் ஓசை என்பது எல்லோருக்கும் பொதுவாயுள்ள சர்வவியாபகத் தன்மை வாய்ந்த தானே விளங்கும் அறிவின்பால் அமைவதாகும்). அவ்வாறு ஒருவன் பகுத்தறிவின் ஓசைக்கேற்ப ஓழுகாவிட்டால் முதலில் அது அவனில் முரண்படுவதோடு முழுச் சமுதாயத்திலும் முரண்படுவதாகும். அதாவது அவன் தனது இயல்பான அறிவின் ஆணைக்கு கட்டுப்படவில்லை என்பதுடன் அவ்வழியில் அவன் முழுச் சமுதாயத்தின் இயல்பான தன்மைக்கும் கட்டுப்படாமல் போகிறான். அதனால் அவன் முழுச் சமுதாயத்திலும் முரண்படுகின்றான். இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயம் என்னவெனில் ஓர் ஓழுக்க நடத்தை எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க சர்வவியாபகத் தன்மை வாய்ந்தது என்பதும், ஓர் ஓழுக்கமற்ற நடத்தை தன்னில் முரண்படுகின்ற அதேநேரம் பொதுமையற்றும் அமைகிறது என்பதுமாகும்.

மனித இலட்சியப் பகுதி தொடர்பாக வாதிக்கப்பட வேண்டிய ஓர் அம்சம் உள்ளது. அதாவது, ஒருவன் தான் பகுத்தறிவினது ஓசையின்படி ஓழுகுவதனால் தனக்கு என்ன பலன் கிடைக்கும் என்ற அம்சமாகும். இதற்கு மெய்யியலாளர் மத்தியில் பல விடைகள் கிடைத்தாலும், இவற்றில் இரண்டு விடயங்கள் முக்கியமானவை. முதலாவது சமுதாய நலன் குறித்தது. அதாவது அறிவின் புறச் சூழலிலிருந்து வியாக்கியானம் செய்யக்கூடிய, அறிவியல் சூழலில் நின்று பார்க்கக்கூடிய, சுமுகமான சமுதாய வாழ்விற்கு வழிவகுப்பதுபற்றிய விடயம் குறித்தவை. இரண்டாவது தனிமனித இறுதி இலட்சியம் குறித்தவை. இது பற்றிய ஆய்வும் தேடலும் பூரண பௌதிகத்தத்தின் பாற்பட்டது. இது தொடர்பாக அறிவுபூர்வமான பல வியாக்கியானங்களைப் பல மெய்யியலாளர்கள் முன்வைத்திருந்தாலும், குறிப்பாக

இமானுவல் காண்ட் என்ற மெய் யறிஞர் அறிவார்ந்த நம்பிக்கைகளாக முன்வைத்த சில கருத்துக்கள் சிறப்புடையதாகும். இவர் அறவியலுக்கு முற்கோளாக செயல் சுதந்திரம், ஆன்மாவின் தொடர்ச்சி, கடவுள் என்பவற்றைக் கொள்வதன் ஊடாக பலன் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார்.

முடிவுரை

நாங்கள் ஓழுக்கவியல் தொடர்பாக ஒரு முடிவுக்கு வருவோமாகில், விஞ்ஞானம் ஆய்வு செய்கின்ற விடயங்களிலிருந்து ஓழுக்கவியல் தொடர்பான விடயங்கள் வேறுபட்டவை. விஞ்ஞானம் அறிவின் புறச் சூழலோடு நின்று விடுகிறது. ஆனால் ஓழுக்கவியல் அதன் தோற்றப்பாட்டளவில் அறிவின் புறச் சூழலைக் கொண்டிருப்பதுடன், அதனுடைய இலட்சியத் தன்மையில் புறச் சூழலையும் தாண்டி தானே விளங்கும் அறிவில் பங்கு கொள்பவை. ஓழுக்கவியலின் அடிப்படையான கேள்விகள் பெரும்பாலும் அவை புலப்படக்கூடிய நடத்தையாக இருப்பினும், சமூக இசைவாக இருப்பினும் அதன் பெரும்பகுதி எப்படியேனும் மனித இலட்சியத் தன்மைக்கு ஊடாக தானே விளங்கும் அறிவுடன் தொடர்புடையவை.

எனவே, ஓழுக்கவியலில் உள்ளவைகளை நியாயிப்பதற்கு தானே விளங்கும் அறிவுடன் தொடர்புடக்கூடிய திட்டமாக வரையறுக்கப்பட்ட நியாய முறை ஒன்றே அவசியமாகும். ஆனால் இங்கு அவ்வாறானதொரு நியாய முறை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதற்காக விஞ்ஞான நியாயித்தல் முறையைப் பாவிப்பதும் தவறுடையது. எனவே, இச்சூழ்நிலைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, இந்நிலைகளை எமக்கு மிகவும் தெளிவாக உணர்த்திய இமானுவல் காண்ட்டின் வழிச்சென்று இவ்விடயங்களை இன்னும் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்ளுதலானது, ஒரு வகையில் நியாயித்தலின் ஒரு படி நிலையை அடைந்து கொள்வதாகும்.

References:

Albert, E.M., Denise, T.C., Peterfreund, S.P., (1987) *Great Traditions in Ethic*, Eurasia Publishing House, New Delhi, India.

Barbara MacKinnon, (2001) *Ethics: Theory and Contemporary Issues*, Wadsworth/ Thomson Learning, USA.

Charles Parsons, (1983) *Mathematics in Philosophy*, Cornell university Press, USA.

Stephen F. Barker, (1987) *The Elements of Logic*, Third Edition, MacGraw-Hill, London.

Immanuel Kant, (1923) *Fundermental Principles of the MetaPhysics of Ethics*, trans: T. K. Abbott, Longmans, Green & Co. Ltd, London.

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ , (1953) *Prolegomena to any future metaphysics that will be able to present itself as a Science*, trans: Peter G. Lucas, Manchester University Press, Manchester.

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ , (1909) *Critique of Practical Reason and the Other Works on the Theory of Ethics*, trans: T. K. Abbott, Longmans, Green & Co. Ltd, London.

ஆனந்தநாதன் ஆ.க. (1988) *விஞ்ஞானமும் விஞ்ஞான முறைகளும்*, ஆசீர்வாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

கிருஷ்ணராஜா சோ. (2000) 20ம் நூற்றாண்டின் ஒழுக்கவியல் கொள்கைகள். பண்பாடு, இந்து சமயப்பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, இலங்கை.

Edward Craig, (1998) *Routledge Encyclopedia of Philosophy*, Ed., Volume 04, London and New York.

பரிமணம் அ.மா., (1994) *வாழ்வியற் களஞ்சியம்*, தொகுதி ஏழு, தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

அவினாலிங்கம் தி.சு., (1956) *கலைக் களஞ்சியம்*, தொகுதி மூன்று, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழக வெளியீடு, சென்னை.